וַאֲלִיבָּא דְּרַבִּי עֲקִיבָא דְּאָמַר שֶׁאָדָם הנשבע סתם שלא יאכל אוֹסֵר על עַצְמוֹ אפילו בְּכָל שֶׁהוּא. ומעתה, אם נאמר שריש לקיש סובר שחצי שיעור אסור על כל פנים מדרבנן, כיצד תירץ את המשנה שמדובר באוכל חצי שיעור, הרי גם בזה אסור הוא, ונמצא שנשבע על דבר מצוה.

הגמרא מעלה אפשרות לתרץ, ודוחה: וְכִי תֵּימָא – ואם תרצה לומר, כֵּיוָן דְּאִית לֵיהּ לחצי שיעור חֵיתֵּר מִן הַתּוֹרָה, אף על פי שאסור מדרבנן קָא חָיֵיל קָרְבַּן שְׁבוּעָה – חלה עליו שבועה, וחייב קרבן. וְהָתְנַן שגם על איסור דרבנן לא חלה שבועה (שבועות ל.), ששנינו במשנה שְׁבוּעַת הָעֵדוּת – שבועה שנשבע אדם לחבירו שאינו יודע לו עדות [שאם נמצא שקרן חייב קרבן שבועה] אֵינָהּ נוֹהֶגֶת אֶלָּא בִּרְאוּיִין לְהָעִיד. אבל מי שאינו ראוי להעיד, אף אם נמצא שקרן פטור מקרבן. וְהַוְינַן בָּהּ – ונשאנו ונתנו בדברי המשנה, לְמַעוּטֵי מַאי – מה כוונת המשנה למעט כאן, הרי ברישא כבר מיעטה המשנה נשים קרובים ופסולים משבועה זו. ותירצנו שם בשתי דרכים, רַב פָּפָּא אָמַר, לְמַעוּטֵי מֻלֶּלֶ, שאף על פי שכשר להעיד מפני כבודו אינו מעיד, ולפיכך לא נוהגת בו שבועת העדות. וְרַב אָחָא בַּר יַעֲקֹב אָמַר, לְמַעוּטֵי מְשַׁחֵק בְּקוּבְיָא – עוסק במשחקי מזל על ידי הטלת קוביה וכדומה [שמניחים כסף ומתנים שכפי שתיפול הקוביה יזכה מי מהם בכסף], שחכמים החשיבוהו כגזלן ופסלוהו לעדות. הגמרא מבארת את ההוכחה: וְהָא [–ודהרי] הָמְשַׁחֵק בְּקוּבְיָא מְדָאוֹרַיְיתָא מֻיְחֶזִי חָזֵי – מן התורה הוא ראוי להעיד, וְרק רַבָּנָן הוּא דְּפָסְלוּהוּ – שהחשיבוהו לגזלן ופסלוהו לעדות, וְאף על פי כן לֹא קָא חָיֵילָא עֲלֵיהּ שְׁבוּעָה. ולכאורה הוא הדין בשבועת ביטוי שאינה חלה על דבר מצוה, שגם מצוה שאין חיובה אלא מדרבנן אין השבועה חלה עליה.

דוחה הגמרא את ההוכחה: לעולם אפילו איסור שאינו אלא מדרבנן לא חלה עליו שבועה, וּשְׁאנֵי הָתָם – שונה הדין בשבועת העדות, לפִי דְּאָמַר קְרָא (ויקרא ה א) 'אִם לוֹא יַגִּיד וְנָשָׂא עֲוֹנוֹ', ומשמע שרק מי שיכול להגיד והגדתו מועילה לבעל הדין אם לא הגיד חייב קרבן שבועה, וְהַאי – המשחק בקוביא לָאו בַּר הַגָּדָה הוּא כְּלָל – אין עדותו נחשבת כלל. שאף שפסולו רק מדרבנן, מכל מקום למעשה לא מקבלים את עדותו, אבל בנשבע לקיים את המצוה, שהטעם שאין השבועה חלה כיון שהוא כבר מצווה עליה, אם אינו מצווה מן התורה [אף שמצווה מדרבנן] חלה השבועה.

הגמרא תמהה על הקושיא שבתחילת הסוגיא: וְכָל הֵיכָא דְּתָנֵי עָנוּשׁ כָּרֵת לֹא תָּנֵי אָסוּר – וכי בכל מקום שיש עונש כרת אין התנא שונה לשון איסור, וְהָתְנַיָא, אַף עַל פִּי שֶׁאָמְרוּ אָסוּר בְּכוּלָּן – בכל החמשה עינויים שנאמרו ביום הכפורים, לֹא אָמְרוּ עָנוּשׁ כָּרֵת אֶלָּא עַל הָאוֹכֵל וְשׁוֹתֶה וְעוֹשֶׂה מְלָאכָה בִּלְבָד, הרי שאף כאשר יש עונש כרת שונה התנא לשון איסור. מבארת הגמרא: הֵכִי קָאָמַר – כך כוונת הברייתא לומר, כְּשֶׁאָמְרוּ 'אָסוּר' לֹא אָמְרוּ אֶלָּא בְּכַחֲצִי שִׁיעוּר שאין בו עונש כרת. אֲבָל אם יש בו כְּשִׁיעוּר, עָנוּשׁ כָּרֵת. וְאַף עַל פִּי – וגם באופן שֶׁעָנוּשׁ כָּרֵת [והיינו כשיש בו שיעור], אֵין עָנוּשׁ כָּרֵת אֶלָּא אוֹכֵל וְשׁוֹתֶה וְעוֹשֶׂה מְלָאכָה בִּלְבָד, אבל לא העובר על שאר הענינים.

תירוץ נוסף לקושיא מדוע נכתב במשנה לשון 'אסור': וְאִיבָּעֵית אֵימָא, כִּי קָתָנֵי אָסוּר – מה שנכתב במשנה לשון איסור, אַשְׁאָרָא – על שאר הענינים הוא, כרחיצה וסיכה, שאין בהם עונש כרת. דְּתָנוּ רַבָּה וְרַב יוֹסֵף בְּשָׁאָר סִיפְרֵי דְּבֵי רַב, מַנַּיִן לְיוֹם הַכִּפּוּרִים שֶׁאָסוּר אף בִּרְחִיצָה בְּסִיכָה וּבְנַעֲלַיִם תַּלְמוּד לוֹמַר לגבי הענינים ביום הכפורים (ויקרא טז לא) 'שַׁבָּתוֹן' ופירושו שְׁבוּת, כלומר הוסף עינוי על עינוי אכילה ושתיה.

גּוּפָא – נשוב לעצם מחלוקת רבי יוחנן וריש לקיש ונבאר את דבריהם, חֲצִי שִׁיעוּר, רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר אָסוּר מִן הַתּוֹרָה, רֵישׁ לָקִישׁ אָמַר מוּתָּר מִן הַתּוֹרָה. רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר אָסוּר מִן הַתּוֹרָה, שֶׁכֵּיוָן דְּחָזֵי לְאִיצְטְרוּפֵי – שראוי הוא להצטרף, שאם יאכל עמו עוד חצי שיעור יצטרפו יחד לכשיעור, אִיסּוּרָא קָא אָכִיל – נמצא שכבר בעת איסור הוא אוכל. רֵישׁ לָקִישׁ אָמַר מוּתָּר מִן הַתּוֹרָה, כיון שרק אֲכִילָה אָמַר רַחֲמָנָא – אסרה התורה, וְלֵיכָּא – ואכילת חצי שיעור אינה אכילה.

מקשה הגמרא: אֵיתִיבֵיהּ רַבִּי יוֹחָנָן לְרֵישׁ לָקִישׁ, שנינו בברייתא, מאחר והתורה כתבה את איסור אכילת חֵלֶב ועונשו סמוכים זה לזה, אֵין לִי ללמוד מכאן אֶלָּא שכָּל שֶׁיֵּשְׁנוֹ בְּעוֹנֶשׁ כרת, כגון האוכל כשיעור מֵחֵלֶב בהמה, יֶשְׁנוֹ גם בְּאַזְהָרָה שלא לאכלו, אבל חלב כְּוֵי – מין בעל חי שהוא ספק חיה ספק בהמה, וְאכילת חֲצִי שִׁיעוּר של חלב בהמה, הוֹאִיל וְאֵינוֹ בְּעוֹנֶשׁ, יָכוֹל גם אֵינוֹ בְּאַזְהָרָה ומותר לאכלם, תַּלְמוּד לוֹמַר 'כָּל חֵלֶב', ו'כל' בא לרבות שאפילו כל שהוא אסור. הרי, שחצי שיעור אסור מן התורה, וקשה על ריש לקיש.

מתרצת הגמרא: חצי שיעור איסורו מִדְּרַבָּנָן הוא, וּקְרָא אינו אלא אַסְמַכְתָּא בְּעָלְמָא.

מוסיפה הגמרא: הָכִי נַמִּי מַסְתַּבְּרָא שאין כוונת הברייתא אלא לאיסור דרבנן, דְּאִי סָלְקָא דַּעְתָּךְ דְּאוֹרַיְיתָא, הרי כְּוֵי סְפֵיקָא הוא, אִיצְטְרִיךְ קְרָא לְאַתּוֹיֵי סְפֵיקָא – וכי צריך הכתוב לרבות ספיקות, הלא לפניו גלוי הדבר אם חיה הוא וחלבו מותר או בהמה הוא וחלבו אסור. אלא בודאי מדרבנן הוא והפסוק אינו אלא אסמכתא, אם כן אף לגבי חצי שיעור האמור בברייתא אינו אלא אסמכתא.

דוחה הגמרא: אִי מִשּׁוּם הָא לֹא אִירְיָא – אם זו הראיה, אינה מוכרחת, וניתן לדחותה ולומר שקַסְבְרִי – התנא של הברייתא סובר,

שהכּוֹי אינה חיה ואינה בהמה, אלא בְּרִיָּה בְּפְנֵי עַצְמָהּ הִיא, ולפיכך צריכה התורה לרבות שחלבה אסור. ובהכרח כן הוא, דְּאִי לָא תֵּימָא הָכִי – שאם לא תאמר כך, הָא דְּאָמַר רַב אִידִי בַּר אָבִין על הברייתא הדורשת מהפסוק הנאמר באיסור אכילת דם (ויקרא ז כו) 'לָעוֹף וְלַבְּהֵמָה' לרבות כל דבר שיש בו טומאה קלה וטומאה חמורה וכו', ותמוה, שכן מה יש לרבות עוד מלבד עוף ובהמה האמורים בענין, וביאר רב אידי בר אבין ש'אַף כָּל' שאמרה הברייתא לְאַתּוֹיֵי [–בא לרבות] כּוֹי, שאף דמו אסור באכילה. ומעתה, אם כּוֹי בְּפֵיקָא הוּא, יקשה וכי אֵיצְטְרִיךְ קְרָא לְרַבּוֹיֵי בְּפֵיקָא, הרי פשוט שדמה אסור, כיון שדם אסור בין בבהמה ובין בחיה. אֶלָּא בודאי סובר רב אידי, שכוי היא בְּרִיָּה בפני עצמה, וְשַׁאנִי מחיה ובהמה ומשום כך הוצרכה התורה לרבות בפירוש איסור אכילת דמה. ואם כן, הָכָא נַמִּי – אף הברייתא שלפנינו, סוברת שבְּרִיָּה היא וְשַׁאנִי, ולפיכך צריכה התורה לרבות שחלבה אסור.

הגמרא מבארת כיצד למדים מהפסוק איסור אכילה ושתיה ביום הכפורים: תָּנוּ רַבָּנָן, נאמר בתורה (ויקרא טז כט), 'בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ תְּעַנּוּ אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם', יָכוֹל הייתי לפרש שהמצווה היא שֵׁשֵׁב בַּחַמָּה אוֹ בַּצִּנָּה כְּדֵי שֶׁיִּצְטַעֵר ויתענה, תַּלְמוּד לוֹמַר בהמשך הפסוק 'וְכָל מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ', ללמדנו, מַה [–כשם ש]איסור מְלָאכָה הוא בְּשֵׁב וְאַל תַּעֲשֶׂה, דהיינו הימנעות ממלאכה, אַף מצות עֲנוּי נֶפֶשׁ הוא בְּשֵׁב וְאַל תַּעֲשֶׂה, היינו הימנעות מתענוג המבטל את העינוי, ואין זה שייך אלא באיסור כגון אכילה שתיה ורחיצה.

שואלת הגמרא: אף לאחר שלמדנו שכוונת הכתוב לעינוי שהוא בשב ואל תעשה, וְאִימָא – עדיין יש לי לפרש ולומר שהכוונה הִיכָא דְּיָתִיב בְּשִׁימְשָׁא וְחַיֵּים לֵיהּ – אם הוא יושב בחום השמש וחם לו, לֹא נֵימָא לֵיהּ קוּם תּוּב בְּטוּלָּא – אסור לו לקום ולישב בצל, וכן אם יָתִיב בְּטוּלָּא וְקָרִיר לֵיהּ – יושב בצל וקר לו, לֹא נֵימָא לֵיהּ קוּם תּוּב בְּשִׁימְשָׁא – אסור לו לקום ולישב להתחמם בחום השמש, ונמצא מענה את נפשו בשב ואל תעשה. משיבה הגמרא: אי אפשר לפרש כן, שכיון שהוזכר איסור מלאכה סמוך למצות עינוי יש ללמוד, דּוּמְיָא דְּמְלָאכָה – מצות העינוי דומה לאיסור מלאכה, מַה מְּלָאכָה לֹא חָלְקָה בָּהּ, אלא היא אסורה בכל אופן, אַף עֲנוּי האמור בפסוק הוא בדבר שלֹא תֶחֱלוֹק בּוֹ אלא בכל אופן הוא מצווה בו, ולפיכך בודאי אין הכוונה לישיבה בחמה או בצל, שהרי לפי זה נמצא שאינו מצווה בעינוי אלא אם כבר יושב שם, אך אם אינו יושב שם אינו מצווה לשבת כדי להתענות.

בריית נוספת הדורשת באופן אחר: תַּנְיָא אִידָךְ, 'תְּעַנּוּ אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם', יָכוֹל יֵשֵׁב בַּחַמָּה וּבַצִּנָּה וְיִצְטַעֵר, תַּלְמוּד לוֹמַר 'וְכָל מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ', מַה איסור מְלָאכָה הוא דָּבָר שֶׁחַיָּיבִין עָלָיו כרת בְּמָקוֹם אַחֵר, כגון בשבת, אַף עֲנוּי נֶפֶשׁ הוא בדבר שֶׁחַיָּיבִין עָלָיו כרת בְּמָקוֹם אַחֵר, והיינו עינוי מאכילה, וְאִי זֶה זֶה – היכן מצינו חיוב כרת על אכילה, זֶה פִּגּוּל וְנוֹתָר. שואלת הברייתא: אם כן, אֲבִיא – ארבה, שמצות עינוי ביום הכפורים היא מניעה מאכילת פִּגּוּל וְנוֹתָר בלבד, שֶׁהֵן בְּכָרֵת למי שאוכל מהם כל השנה, וְלֹא אֲבִיא אֶת חֲסָבָל שֶׁאֵינוֹ בְּכָרֵת אלא במיתה בידי שמים, ומנין לנו שהאוכל טבל ביום הכיפורים מתווסף עליו חיוב כרת. משיבה הברייתא: תַּלְמוּד לוֹמַר – לכן כפלה התורה 'תְּעַנּוּ' 'וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם' (שם טז לא), רִיבָּה הכתוב שחיוב עינוי הוא אף בדבר שאין בו חיוב כרת במקום אחר. מוסיפה הברייתא ושואלת: אֲבִיא את הַמֻּבָל החמור שֶׁהוּא בְּמִיתָה בידי שמים, וְלֹא אֲבִיא אֶת הַנִּבֵּילָה שֶׁאֵינָהּ בְּמִיתָה אלא בלאו ועונשה מלקות. משיבה הברייתא: תַּלְמוּד לוֹמַר 'וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם', רִיבָּה שחיוב עינוי הוא אף בנבילה. שואלת הברייתא: ועדיין אֲבִיא אֶת הַנִּבֵּילָה שֶׁהוּא בְּלָאוֹ, וְלֹא אֲבִיא אֶת הַחוּלִּין שֶׁאֵינָן בְּלָאוֹ. משיבה הברייתא: תַּלְמוּד לוֹמַר 'תְּעַנּוּ' 'וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם', רִיבָּה שחיוב עינוי הוא אף בחולין. ועדיין אֲבִיא הַחוּלִּין שֶׁאֵינָן בְּקוּם אֱכוֹל – שאין מצוה לאכלן, וְלֹא אֲבִיא אֶת הַתְּרוּמָה שֶׁהִיא בְּקוּם אֱכוֹל – שיש מצוה באכילתה. תַּלְמוּד לוֹמַר 'תְּעַנּוּ' 'וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם' רִיבָּה לאסור אפילו תרומה. ועדיין אֲבִיא אֶת הַתְּרוּמָה שֶׁאֵינָהּ בְּטֻמְאָה – שאין איסור להותירה ולא לאכלה, וְלֹא אֲבִיא אֶת הַקָּדָשִׁים שֶׁהֵן בְּטֻמְאָה – שחייב לאכלם ואסור להותירם. תַּלְמוּד לוֹמַר 'תְּעַנּוּ' 'וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם' רִיבָּה אפילו קדשים. וְאִם נַפְשָׁךְ לוֹמַר – ואם רצונך לדחות דרשה זו, אביא ראיה אחרת שהעינוי ביום הכפורים הוא מאכילה ושתיה, שכן הֲרֵי הוּא אוֹמֵר בעושה מלאכה ביום הכפורים (ויקרא כג ל) 'וְהַאֲבַדְתִּי אֶת הַנֶּפֶשׁ הַהִוא', ובסמוך נאמר (שם כג כז) 'וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם' ללמד שאסרה התורה עֲנוּי שֶׁהוּא אֲבֵידַת הַנֶּפֶשׁ – שאם לא יאכל זמן רב ימות, וְאִי זֶה זֶה, זֶה העינוי מֵאֲכִילָה וּשְׁתִיָּה.

מבררת הגמרא: מַאי וְאִם נַפְשָׁךְ לוֹמַר – כיצד יתכן להשיב על הדרשה, שלכן נאמרה דרשה נוספת. מבארת הגמרא: וְכִי תֵּימָא בַּעֲרָיוֹת קָא מִישְׁתָּעֵי קְרָא – שאם תרצה לומר שכוונת התורה לעינוי מתשמיש המטה, שאף בו חייב כרת במקום אחר, בעריות, יש לי להביא ראיה שאין הדבר כן, שֶׁהֲרֵי הוּא אוֹמֵר 'וְהַאֲבַדְתִּי את הַנֶּפֶשׁ' ללמדנו שהעֲנוּי הוא בדבר שֵׁשׁ בּוֹ אֲבֵידַת נֶפֶשׁ, וְאִי זֶה זֶה, זֶה אֲכִילָה וּשְׁתִיָּה.

ברייתא נוספת הדורשת שמצות עינוי היא מאכילה ושתיה: דְּבֵי רַבִּי יִשְׁמָעֵאל תָּנָא, נֶאֱמַר כָּאן – ביום הכפורים 'עֲנוּי', וְנֶאֱמַר לְהַלָּן לגבי אכילת המן (דברים ח ג) לשון 'עֲנוּי', 'וַיְעַנְּךָ וַיַּרְעִבֶךָ', מַה לְּהַלָּן עֲנוּי רָעָבוֹן – מניעה מאכילה, אַף כָּאן עֲנוּי רָעָבוֹן.

מקשה הגמרא: וְנֵילַף – ונלמד גזירה שוה מִמָּה שנאמר באזהרת לבן ליעקב 'אִם תְּעַנֶּה אֶת בְּנֹתַי' (בראשית לא נ) שהכוונה למניעת תשמיש, ונאמר שאף העינוי ביום הכפורים הוא בכך. משיבה הגמרא: דָּנִין עֲנוּי דְּרָבִּים – עינוי יום הכפורים האמור לכל ישראל, מֵעֲנוּי דְּרָבִּים – מעינוי האמור באכילת המן, שהיה לכל ישראל, וְאֵין דָּנִין עֲנוּי דְּרָבִּים מֵעֲנוּי דְּיָחִיד – האמור על יחידים, נשות יעקב. מקשה הגמרא: וְנֵילַף מֵעֲנוּי דְּמִצְרַיִם – שהיה לכל ישראל במצרים, דִּכְתִיב (דברים כו ז) 'וַיַּרְא אֶת עָנְיֵנוּ' 'וְאֶת עֲמָלֵנוּ' 'וְאֶת לַחֲצֵנוּ' 'וְאֶת דְּחָקֵנוּ' – מניעת תשמיש, ונאמר שאף עינוי יום הכפורים הוא בכך. משיבה הגמרא: אֶלָּא דָּנִין עֲנוּי יום הכפורים שהוא בִּידֵי שָׁמַיִם – במצות ה', מֵעֲנוּי בִּידֵי שָׁמַיִם האמור במן, וְאֵין דָּנִין עֲנוּי בִּידֵי שָׁמַיִם מֵעֲנוּי בִּידֵי אָדָם, ועינוי תשמיש האמור בנשות יעקב ובמצרים בידי אדם הם.

אגב הזכרת העינוי שבאכילת המן, מבארת הגמרא מה היה העינוי באכילתו: נאמר בתורה (דברים ח טז) 'הַמַּאֲכִלְךָ מָן בַּמִּדְבָּר לְמַעַן עַנֹּתְךָ', ומבואר שאכילת המן נחשבת לעינוי, רַבִּי אַמִּי וְרַבִּי אַסִּי נחלקו בביאור הדבר. חַד אָמַר, לפי שֶׁאֵינוֹ דּוֹמֶה מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ פַּת בְּסַלּוֹ לְצורך מחר, ולפיכך הוא אוכל בנחת, לְמִי שֶׁאֵין לוֹ פַּת בְּסַלּוֹ ודואג שמא מחר לא יהא לו לאכול, ובמן הרי נאסר עליהם לשייר ממנו למחרת. וְחַד אָמַר, אֵינוֹ דּוֹמֶה מִי שֶׁרוֹאֶה וְאוֹכֵל, לְמִי שֶׁאֵינוֹ רוֹאֶה וְאוֹכֵל, שאף שטעמו במן כל הטעמים, אך כיון שלא ראו אותם לא שבעו לגמרי. אָמַר רַב יוֹסֵף, מִכָּאן רֶמֶז לְסוּמִין שֶׁאוֹכְלִין וְאֵין שְׂבֵעִין, לפי שאינם רואים את המאכל.

אָמַר אַבָּיֵי, הִלְכָךְ – מאחר ומי שאינו רואה את מאכלו אינו שבע, מַאן דְּאִית לֵיהּ טָעוּדְתָּא לֹא לֵיכְלָה אֶלָּא בֵּימָמָא – מי שיש לו לסעוד, לא יאכל אלא ביום כשיש אור, כדי שישבע. אָמַר רַבִּי זֵירָא, מַאי קְרָא – מהו הפסוק בו נרמז דבר זה, שנאמר (קהלת ו ט) 'טוֹב מַרְאֵה עֵינַיִם מֵהֲלַךְ נָפֶשׁ' – דבר שאדם רואה בעיניו עדיף מדבר שהוא מרגיש אותו בנפש בלבד.

ביאור נוסף באותו פסוק: אָמַר רֵישׁ לָקִישׁ, טוֹב מַרְאֵה עֵינַיִם בְּאִשָּׁה יוֹתֵר מִנּוּפוֹ שֶׁל מַעֲשֶׂה – יותר נהנה אדם בראיית עיניו מאשר בעבירה עצמה, ולפיכך עליו להיזהר מאוד מכך, שֶׁנֶּאֱמַר 'טוֹב מַרְאֵה עֵינַיִם מֵהֲלַךְ נָפֶשׁ'.

פסוק נוסף שנחלקו רבי אמי ורבי אסי בביאורו: 'פִּי יִתֵּן בַּכּוֹס עֵינוֹ יִתְהַלֵּךְ בְּמֵישָׁרִים' (משלי כג לא), נחלקו רַבִּי אַמִּי וְרַבִּי אַסִּי בביאור הפסוק. חַד אָמַר, כָּל הַנּוֹתֵן